

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

26. juli 2017*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) nr. 604/2013 – afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne – artikel 20 – indledning af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig – indgivelse af ansøgning om international beskyttelse – en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet de kompetente myndigheder i hænde – artikel 21, stk. 1 – frist for indgivelse af en anmodning om overtagelse – ansvaret overgår til en anden medlemsstat – artikel 27 – retsmidler – omfanget af domstolsprøvelsen«

I sag C-670/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Minden (forvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) ved afgørelse af 22. december 2016, indgæet til Domstolen den 29. december 2016, i sagen:

Tsegezab Mengesteab

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, A. Tizzano, afdelingsformændene R. Silva de Lapuerta, M. Ilešić og L. Bay Larsen (refererende dommer) samt dommerne E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen og K. Jürimäe,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. april 2017,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Tsegezab Mengesteab ved Rechtsanwältin D. Ottembrino,
- den tyske regering ved T. Henze og R. Kanitz, som befuldmægtigede,
- den ungarske regering ved M.Z. Fehér og M.M. Tátrai, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

- Det Forenede Kongeriges regering ved C. Crane, som befuldmægtiget, bistået af barrister M.D. Blundell,
 - Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande og M.G. Wils, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. juni 2017, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 17, stk. 1, artikel 20, stk. 2, artikel 21, stk. 1, og artikel 22, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).
- 2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Tsegezab Mengesteab, eritreisk statsborger, og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland), repræsenteret ved Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, Tyskland) (herefter »forbundsstyrelsen«) vedrørende sidstnævntes afgørelse, hvorved der blev meddelt afslag på Tsegezab Mengesteabs asylansøgning, idet det blev fastslået, at der ikke var forbud mod udsendelse, der blev truffet bestemmelse om, at han skulle udsendes til Italien, og der blev givet ham indrejse- og opholdsforbud i seks måneder fra udsendelsesdagen.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 343/2003

- 3 Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1), er blevet ophævet og erstattet af Dublin III-forordningen.
- 4 Artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 bestemte:

»En asylansøgning betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.«

Forordning (EF) nr. 1560/2003

- 5 Nr. 7 i del I i liste A i bilag II til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til forordning (EF) nr. 343/2003 (EUT 2003, L 222, s. 3), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 118/2014 af 30. januar 2014 (EUT 2014, L 39, s. 1), nævner blandt beviserne for ulovlig indrejse på medlemsstaternes område via en ydre grænse et »positivt resultat af Eurodacs sammenligning af ansøgerens fingeraftryk med de aftryk, der er

indsamlet i henhold til [...] artikel 14 i [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning nr. 604/2013 og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (EUT 2013, L 180, s. 1)].«

Direktiv 2013/32/EU

- 6 Artikel 6, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60, herefter »proceduredirektivet«) bestemmer:

»1. Når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Indgives ansøgningen om international beskyttelse til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringen sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

[...]

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt. [...]

3. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgninger om international beskyttelse indgives personligt og/eller et bestemt sted, jf. dog stk. 2.

4. Uanset stk. 3 betragtes en ansøgning om international beskyttelse for at være indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en i national ret fastsat officiel rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.«

- 7 Dette direktivs artikel 31, stk. 3, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren afsluttes senest seks måneder efter, at ansøgningen er indgivet.

Hvor en ansøgning er omfattet af proceduren i [Dublin III-forordningen], starter tidsfristen på seks måneder fra det tidspunkt, hvor det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen i overensstemmelse med nævnte forordning, og ansøgeren befinder sig på den pågældende medlemsstats område og er blevet modtaget af den kompetente myndighed.

[...]«

Direktiv 2013/33/EU

- 8 Artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96) bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren senest tre dage efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse får et dokument udstedt på navn, som bekræfter vedkommendes status som ansøger, eller som attesterer, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område, indtil der er truffet afgørelse om ansøgningen, eller mens den behandles. [...]«

- 9 Dette direktivs artikel 14, stk. 2, bestemmer:

»Adgangen til uddannelsessystemet må ikke udsættes i mere end tre måneder fra den dato, hvor ansøgningen om international beskyttelse er indgivet af den mindreårige eller på dennes vegne.

[...]«

- 10 Direktivets artikel 17, stk. 1, er affattet således:

»Medlemsstaterne sørger for, at der er materielle modtagelsesforhold til rådighed for ansøgere, når de indgiver ansøgning om international beskyttelse.«

Eurodacforordningen

- 11 Forordning nr. 603/2013 (herefter »Eurodacforordningen«) foreskriver følgende i artikel 9, stk. 1:

»Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle ansøgere om international beskyttelse, der er fyldt 14 år, og videregiver snarest muligt og senest 72 timer efter, at vedkommendes ansøgning om international beskyttelse som defineret i [Dublin III-forordningens] artikel 20, stk. 2, [...], er indgivet, disse sammen med de i artikel 11, litra b)-g), i nærværende forordning omhandlede oplysninger til det centrale system.

[...]«

- 12 Eurodacforordningens artikel 14, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig passage af grænsen til den pågældende medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen efter at være kommet fra et tredjeland, og som ikke afvises, eller som fysisk forbliver på medlemsstaternes område uden at være varetægtsfængslet, indespærret eller på anden vis frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af afgørelsen om afvisning.«

Dublin III-forordningen

- 13 4., 5., 9. og 19. betragtning til Dublin III-forordningen har følgende ordlyd:

»(4) I konklusionerne fra [Det Europæiske Råds særlige møde i] Tammerfors [den 15. og 16. oktober 1999] præciseres det [...], at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør indebære en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.

[...]

(9) I lyset af resultaterne af de evalueringer, der er foretaget af førstefaseinstrumenternes gennemførelse, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for forordning [...] nr. 343/2003, samtidig med at der i lyset af erfaringerne foretages de nødvendige forbedringer af Dublinsystemets effektivitet og af beskyttelsen af ansøgere inden for rammerne af dette system. [...]

[...]

(19) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der fastlægges retsgarantier og en ret til adgang til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler til den ansvarlige medlemsstat, jf. navnlig artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med sådanne afgørelser omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af denne forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til.«

14 Forordningens artikel 3, stk. 2, første afsnit, bestemmer:

»Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.«

15 Den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, fastsætter:

»Så snart en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, i en medlemsstat, skal dennes kompetente myndigheder informere ansøgeren om anvendelsen af denne forordning og navnlig om:

[...]

b) kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, sådanne kriteriers rækkefølge i procedurens forskellige etaper og deres varighed, herunder at indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse i en medlemsstat kan medføre, at denne medlemsstat bliver ansvarlig i henhold til denne forordning, selv hvis et sådant ansvar ikke følger af disse kriterier

c) den personlige samtale som omhandlet i artikel 5 og muligheden for at afgive oplysninger om, at familiemedlemmer, slægtninge eller andre familierelationer opholder sig i medlemsstaterne, herunder hvordan ansøgeren kan afgive sådanne oplysninger

[...]«

16 Forordningens artikel 6, stk. 4, første afsnit, bestemmer:

»Med henblik på anvendelsen af artikel 8 træffer den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårige indgav ansøgningen om international beskyttelse, hurtigst muligt passende foranstaltninger til at identificere den uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge på medlemsstaternes område, samtidig med at den varetager barnets tarv.«

17 Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Påvises det på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i denne forordnings artikel 22, stk. 3, herunder de data, der er omhandlet i [Eurodacforordningen], at en ansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.«

18 Denne forordnings artikel 17, stk. 1, er affattet således:

»Uanset artikel 3, stk. 1, kan enhver medlemsstat beslutte at behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning.

[...]«

19 Nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, fastsætter:

»Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

- a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, 22 og 29, at overtage en ansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
- b) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
- c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 and 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse
- d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.«

20 Samme forordnings artikel 20, stk. 1, 2 og 5, bestemmer:

»1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

[...]

5. Den medlemsstat, som den første ansøgning om international beskyttelse er indgivet til, skal på de i artikel 23, 24, 25 og 29 fastsatte betingelser og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, tilbagetage en ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden opholdstilladelse, eller som dér har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse efter at have trukket sin første ansøgning, som er indgivet i en anden medlemsstat, tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

[...]«

21 Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, fastsætter:

»Hvis en medlemsstat, som en ansøgning om international beskyttelse indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen er indgivet, jf. artikel 20, stk. 2, anmode denne anden medlemsstat om at overtage ansøgeren.

I tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. [Eurodacforordningens] artikel 14 [...], skal anmodningen uanset nærværende stykkes første afsnit sendes senest to måneder efter modtagelsen af hittet, jf. artikel 15, stk. 2, i nævnte forordning.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.«

22 Dublin III-forordningens artikel 22 bestemmer:

»1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen.

[...]

3. Kommissionen udarbejder og reviderer med jævne mellemrum ved gennemførelsesretsakter to lister med angivelse af, hvilke beviselementer og indicier der er relevante, efter kriterierne i litra a) og b). Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 44, stk. 2.

a) Beviser:

i) Herved forstås formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte.

[...]

6. Har den anmodende medlemsstat anmodet om et hurtigt svar, [...] gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at overholde tidsfristen. Kan det undtagelsesvis påvises, at behandlingen af en anmodning om overtagelse af en ansøger er særlig kompliceret, kan den anmodede medlemsstat svare efter den ønskede frist, men under alle omstændigheder inden for en måned. [...]

7. Er der ikke givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i stk. 1, og på én måned, der er fastsat i stk. 6, anses den for at være accepteret og medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder en pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.«

23 Forordningens artikel 27, stk. 1, fastsætter:

»Ansøgeren [...] har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.«

24 Nævnte forordnings artikel 28, stk. 3, bestemmer:

»Frihedsberøvelsen skal være så kort som mulig og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at gennemføre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning er gennemført.

Når en person er frihedsberøvet i medfør af denne artikel, må fristen for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse ikke overskride en måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen. [...]

[...]

Hvis den anmodende medlemsstat ikke overholder fristerne for indgivelse af en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, [...] må personen ikke længere frihedsberøves. [...]«

Tysk ret

25 § 5, stk. 1, i Asylgesetz (asylloven) i den affattelse, der er offentliggjort den 2. september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798, herefter »AsylG«), bestemmer:

»[Forbundsstyrelsen] træffer afgørelse om asylansøgninger. [Forbundsstyrelsen] er i henhold til denne lov tillige kompetent for så vidt angår udlændingeretlige foranstaltninger og afgørelser.«

26 AsylG's § 14, stk. 1, bestemmer:

»Ansøgning om asyl indgives til den afdeling af [forbundsstyrelsen], som det kompetente center for modtagelse af udlændinge henhører under.«

27 AsylG's § 23 fastsætter:

»(1) En udlænding, der er blevet optaget på et modtagelsescenter, har pligt til straks, eller inden for den af modtagelsescentret fastsatte frist, personligt at møde hos en afdeling af [forbundsstyrelsen] med henblik på indgivelse af ansøgning om asyl.

(2) [...] Modtagelsescentret underretter straks den afdeling af [forbundsstyrelsen], som det henhører under, om, at udlændingen er blevet optaget på modtagelsescentret [...]«

28 AsylG's § 63a, stk. 1, foreskriver:

»En udlænding, der anmoder om asyl, men som endnu ikke har indgivet asylansøgning, får straks udstedt et bevis for registrering som asylsøgende. Dette indeholder personoplysninger og et foto af udlændingen samt angiver det modtagelsescenter, som udlændingen straks skal tage til med henblik på indgivelse af asylansøgning.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 29 Tsegezab Mengesteab fremsatte anmodning om asyl i München til Regierung von Oberbayern (regeringen for Oberbayern, Tyskland) den 14. september 2015. Samme dag udstedte samme myndighed et første bevis for registrering som asylsøgende. Han modtog et andet bevis af denne type den 8. oktober 2015 fra Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (den centrale udlændingemyndighed i Bielefeld, Tyskland).
- 30 Selv om det under proceduren ved den forelæggende ret ikke er blevet fastslået, hvornår oplysningerne vedrørende ansøgeren er blevet fremsendt til forbundsstyrelsen fra en af disse myndigheder, har retten imidlertid kunnet fastslå, at Tsegezab Mengesteab havde fremsendt beviset for, at han var registreret som asylsøgende til forbundsstyrelsen ved flere lejligheder, og at forbundsstyrelsen senest den 14. januar 2016 havde modtaget originalen af dette bevis, en kopi heraf eller de væsentligste oplysninger herpå.
- 31 Tsegezab Mengesteab er blevet hørt af forbundsstyrelsen den 22. juli 2016 og har haft lejlighed til at indgive en officiel asylansøgning.
- 32 Da det fremgik af en søgning i Eurodac-systemet, at den pågældende havde fået taget fingeraftryk i Italien, anmodede forbundsstyrelsen den 19. august 2016 de italienske myndigheder om at overtage Tsegezab Mengesteab på grundlag af Dublin III-forordningens artikel 21.
- 33 De italienske myndigheder har ikke besvaret denne anmodning om overtagelse.
- 34 Ved afgørelse af 10. november 2016 meddelte forbundsstyrelsen afslag på Tsegezab Mengesteabs asylansøgning, fastslog, at der ikke var forbud mod udsendelse, traf bestemmelse om, at han skulle udsendes til Italien, og gav ham indrejse- og opholdsforbud i seks måneder fra udsendelsesdagen.
- 35 Tsegezab Mengesteab anlagde sag ved Verwaltungsgericht Minden (forvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) til prøvelse af denne afgørelse fra forbundsstyrelsen og fremsatte samtidig begæring om, at sagen blev tillagt opsættende virkning. Retten imødekom begæringen om opsættende virkning den 22. december 2016.
- 36 Sagsøgeren i hovedsagen har til støtte for sit søgsmål gjort gældende, at ansvaret for behandling af hans ansøgning om international beskyttelse er overgået til Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, da anmodningen om overtagelse først blev fremsat efter udløbet af fristen på tre måneder fastsat i denne bestemmelses første afsnit.
- 37 Den forelæggende ret har anført, at der i tysk ret sondres mellem det skridt, som består i at anmode om asyl, som normalt sker til en anden myndighed end forbundsstyrelsen, og indgivelsen af en formel asylansøgning til denne myndighed. En tredjelandstatsborger, som anmoder om asyl, henvises til et modtagelsescenter, hvor han modtager et bevis på, at han er registreret som asylsøgende. Dette center underretter straks forbundsstyrelsen om, at den pågældende person har anmodet om asyl. De myndigheder, der var i besiddelse af disse oplysninger, tilsidesatte imidlertid ofte denne forpligtelse, særligt i andet halvår af 2015, på grund af den ekstraordinære stigning i antallet af asylansøgere i Tyskland i denne periode. I denne sammenhæng har mange asylansøgere måttet vente flere måneder på at kunne indgive deres officielle asylansøgning, uden at være i stand til at fremskynde denne procedure.

38 Under disse betingelser har Verwaltungsgericht Minden (forvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Kan en asylansøger gøre gældende, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat, når fristen for fremsættelse af anmodning om overtagelse (jf. [Dublin III-forordningens] artikel 21, stk. 1, tredje afsnit) er udløbet?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan en asylansøger ligeledes gøre gældende, at ansvaret er overgået, når den anmodende medlemsstat fortsat er rede til at overtage ham?
- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Kan det henholdsvis på grundlag af den anmodende medlemsstats udtrykkelige accept eller formodede accept ([Dublin III-forordningens] artikel 22, stk. 7) sluttes, at den anmodende medlemsstat fortsat er rede til at overtage asylansøgeren?
- 4) Kan tomånedersfristen i [Dublin III-forordningens] artikel 21, stk. 1, andet afsnit, udløbe efter tremånedersfristen i [Dublin III-forordningens] artikel 21, stk. 1, første afsnit, når den anmodende medlemsstat lader hengå mere end en måned, fra tremånedersfristen begynder at løbe, inden den retter forespørgsel til Eurodac-databasen?
- 5) Betragtes en ansøgning om international beskyttelse som indgivet allerede ved udstedelsen af det første bevis for registrering som asylsøgende eller først ved registrering af en formel asylansøgning som omhandlet i [Dublin III-forordningens] artikel 20, stk. 2? Særligt spørges:
 - a) Er beviset for registrering som asylsøgende en formular eller en rapport i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i [Dublin III-forordningens] artikel 20, stk. 2?
 - b) Er den kompetente myndighed i henhold til [Dublin III-forordningens] artikel 20, stk. 2, den myndighed, der er ansvarlig for modtagelsen af formularen eller for udfærdigelsen af rapporten, eller den myndighed, der har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende asylansøgningen?
 - c) Er en af myndighederne udfærdiget rapport ligeledes kommet den kompetente myndighed i hænde, når denne har fået meddelelse om det væsentligste indhold i formularen eller rapporten, eller kræves det, at den får fremsendt rapporten i original eller kopi?
- 6) Kan forsinkelser mellem den første ansøgning om asyl henholdsvis den første udstedelse af et bevis for registrering som asylsøgende og indgivelse af en anmodning om overtagelse bevirke, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat ved analog anvendelse af [Dublin III-forordningens] artikel 21, stk. 1, tredje afsnit, eller forpligte den anmodende medlemsstat til at gøre brug af retten til selv at overtage sagens behandling som omhandlet i [Dublin III-forordningens] artikel 17, stk. 1, første afsnit?
- 7) For det tilfælde, at et af de alternativer, der er nævnt i det sjette spørgsmål, besvares bekræftende: Fra hvilket tidspunkt må det antages, at der foreligger en uforholdsmæssig forsinkelse med indgivelse af en anmodning om overtagelse?
- 8) Overholder en anmodning om overtagelse, hvori den anmodende medlemsstat alene giver oplysning om indrejsedatoen i den anmodende medlemsstat samt datoen for indgivelse af den formelle asylansøgning, men ikke datoen for den første anmodning om asyl, henholdsvis datoen for udstedelse af det første bevis for registrering som asylsøgende, fristen i [Dublin III-forordningens] artikel 21, stk. 1, første afsnit, eller er en sådan anmodning »uvirksom«?

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 39 Den forelæggende ret anmodede om, at der anvendtes en fremskyndet procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement.
- 40 Ved kendelse af 15. februar 2017, Mengesteab (C-670/16, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:120), imødekom Domstolens præsident denne anmodning.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

- 41 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, skal fortolkes således, at en ansøger om international beskyttelse – inden for rammerne af prøvelsen af en afgørelse om overførelse af den pågældende – kan påberåbe sig, at fristen i denne forordnings artikel 21, stk. 1, er udløbet, og dette uanset om den anmodede medlemsstat er rede til at overtage asylansøgeren.
- 42 Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, præciserer, at en ansøger om international beskyttelse har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførelse.
- 43 Rækkevidden af de retsmidler, som en ansøger om international beskyttelse har til prøvelse af en afgørelse om overførelse af den pågældende, er præciseret i 19. betragtning til denne forordning, hvoraf det fremgår, at med henblik på at sikre, at folkeretten overholdes, bør adgangen til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser om overførelse, der er indført med nævnte forordning, omfatte både undersøgelsen af anvendelsen af samme forordning og af den retlige og faktiske situation i den medlemsstat, som ansøgeren overføres til (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 38 og 39).
- 44 Disse præciseringer understøttes af den generelle udvikling, som systemet til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i en af medlemsstaterne (herefter »Dublinsystemet«), har undergået som følge af vedtagelsen af Dublin III-forordningen, og af denne forordnings målsætninger (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 45).
- 45 Hvad angår denne udvikling bemærkes, at EU-lovgiver inden for rammerne af denne forordning ikke har begrænset sig til at indføre organisatoriske regler, der regulerer forbindelserne mellem medlemsstaterne med henblik på afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, men har valgt at knytte asylansøgerne til denne proces ved at forpligte medlemsstaterne til at oplyse dem om ansvarlighedskriterierne og at give dem mulighed for at fremlægge de oplysninger, der muliggør en korrekt anvendelse af disse kriterier, samt dermed at sikre dem retten til effektive retsmidler til prøvelse af den afgørelse om overførelse, der eventuelt træffes efter processen (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 47-51).
- 46 Hvad angår de formål, der er fastsat i den pågældende forordning, skal det bl.a. fremhæves, at det af niende betragtning til forordningen fremgår, at denne, samtidig med at de principper, som ligger til grund for forordning nr. 343/2003, bekræftes, har til formål i lyset af erfaringerne at foretage de nødvendige forbedringer ikke blot af Dublinsystemets effektivitet, men også af beskyttelsen af ansøgerne, som bl.a. sikres ved den retsbeskyttelse, som de nyder (dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 52).

- 47 En indskrænkende fortolkning af omfanget af den prøvelsesret, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, ville imidlertid kunne være til hinder for gennemførelsen af dette formål (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 53).
- 48 Det fremgår af det ovenstående, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at den sikrer en ansøger om international beskyttelse en effektiv domstolsbeskyttelse ved bl.a. at sikre en mulighed for at anlægge sag til prøvelse af en afgørelse om overførsel af den pågældende, som kan omfatte en undersøgelse af anvendelsen af denne forordning, herunder overholdelsen af de proceduremæssige garantier, der er fastsat heri (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, præmis 22).
- 49 Det bemærkes i denne forbindelse, at selv om anvendelsen af Dublin III-forordningen i alt væsentligt hviler på gennemførelsen af en procedure til afgørelse af den ansvarlige medlemsstat, hvilken udpeges på grundlag af kriterierne i forordningens kapitel III (domme af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 41, og Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, præmis 23), skal det fremhæves, at denne procedure udgør et led i de procedurer til modtagelse og tilbagetagelse, som skal følges i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat bl.a. i forordningens kapitel VI.
- 50 Som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, skal disse procedurer særligt følges under overholdelse af en række bindende frister.
- 51 Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, bestemmer, at anmodningen om overtagelse skal ske snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet. I tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. Eurodacforordningens artikel 14, skal anmodningen uanset denne første frist fremsættes senest to måneder efter modtagelsen af dette hit.
- 52 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at EU-lovgiver har defineret virkningerne af udløbet af disse frister ved i Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, tredje afsnit, at præcisere, at hvis denne anmodning ikke er fremsat inden for disse frister, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.
- 53 Det følger heraf, at selv om bestemmelserne i denne forordnings artikel 21, stk. 1, tilsigter at regulere proceduren med overtagelse, bidrager de ligeledes til afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig som omhandlet i samme forordning, sammen med de kriterier, der er fastsat i forordningens kapitel III. En afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat end den, hvortil ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, kan således ikke gyldigt vedtages efter udløbet af de i disse bestemmelser fastsatte frister.
- 54 Bestemmelserne bidrager således afgørende til gennemførelsen af målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som er nævnt i femte betragtning til Dublin III-forordningen, ved at sikre, at i tilfælde af forsinkelse i gennemførelsen af overtagelsesproceduren sker behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse i den medlemsstat, hvortil ansøgningen er indgivet, med henblik på ikke at udsætte denne behandling yderligere med vedtagelsen og gennemførelsen af en afgørelse om overførsel.
- 55 Under disse omstændigheder bemærkes, at med henblik på at sikre, at den påklagede afgørelse om overførsel er blevet truffet efter en korrekt anvendelse af proceduren for overtagelse, som fastsat i denne forordning, skal den ret, der behandler en klage over en afgørelse om overførsel, kunne prøve de anbringender, som fremsættes af en asylansøger, der påberåber sig tilsidesættelse af bestemmelsen i forordningens artikel 21, stk. 1 (jf. analogt dom af 7.6.2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, præmis 26).

- 56 Det argument, som Det Forenede Kongeriges regering og Kommissionen har fremført, hvorefter denne bestemmelses processuelle karakter indebærer, at den ikke kan påberåbes i forbindelse med de i samme forordnings artikel 27, stk. 1, fastsatte søgsmål, kan ikke ændre denne konklusion.
- 57 Ud over det, som allerede er anført i denne doms præmis 53, bemærkes, at Dublin III-forordningens artikel 27 ikke sondrer mellem de bestemmelser, der kan påberåbes i forbindelse med de retsmidler, den fastsætter, og at 19. betragtning til denne forordning generelt henviser til kontrol med anvendelse af forordningen.
- 58 Den begrænsning af rækkevidden for domsstolsbeskyttelsen i henhold til Dublin III-forordningen, som således er gjort gældende, ville følgelig ikke være i overensstemmelse med det formål, der følger af niende betragtning til forordningen, om at styrke den beskyttelse, som ansøgere om international beskyttelse drager fordel af, idet denne styrkede beskyttelse primært giver sig udtryk i tildeling af garantier, der i det væsentlige er af processuel art, til disse ansøgere (jf. i denne retning dom af 7.6.2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, præmis 47-51).
- 59 Hvad angår den omstændighed, som den forelæggende ret har anført i det andet spørgsmål, hvorefter den anmodede medlemsstat er rede til at overtage den pågældende person på trods af, at fristerne i forordningens artikel 21, stk. 1, er udløbet, kan den ikke være afgørende.
- 60 For så vidt som de retsmidler, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, i princippet først kan finde sted i en situation, hvor den anmodede medlemsstat enten udtrykkeligt i henhold til forordningens artikel 22, stk. 1, eller stiltiende i henhold til forordningens artikel 22, stk. 7, har accepteret denne overtagelse, kan denne omstændighed således ikke generelt føre til en begrænsning af omfanget af den domstolsprøvelse, der er fastsat i denne artikel 27, stk. 1 (jf. i denne retning dom af dags dato, A.S., C-490/16, præmis 33 og 34).
- 61 Hvad mere specifikt angår forordningens artikel 21, stk. 1, skal det fremhæves, at det bestemmes i dennes tredje afsnit, at såfremt de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, udløber, overføres det fulde ansvar til den medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse er indgivet til, uden at denne overførsel er underlagt nogen reaktion fra den anmodede medlemsstats side.
- 62 Henset til samtlige ovenstående bemærkninger skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 1, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, skal fortolkes således, at en ansøger om international beskyttelse – inden for rammerne af prøvelsen af en afgørelse om overførelse af den pågældende – kan påberåbe sig, at fristen i denne forordnings artikel 21, stk. 1, er udløbet, og dette uanset om den anmodede medlemsstat er rede til at overtage asylansøgeren.

Det fjerde spørgsmål

- 63 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, skal fortolkes således, at en anmodning om overtagelse gyldigt kan fremsættes mere end tre måneder efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, i tilfælde af at denne anmodning fremsættes inden for en frist på to måneder efter modtagelsen af et hit i Eurodac i denne bestemmelses forstand.
- 64 Det bemærkes, at Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, første afsnit, bestemmer, at anmodningen om overtagelse skal ske snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet.

- 65 Forordningens artikel 21, stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at i tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. Eurodacforordningens artikel 14, skal anmodningen uanset artikel 21, stk. 1, første afsnit, sendes senest to måneder efter modtagelsen af dette hit.
- 66 Det præciseres i Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, tredje afsnit, at »fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for de frister, der er fastsat i første og andet afsnit, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til«.
- 67 Det fremgår således af selve ordlyden af denne bestemmelse, at anmodningen skal fremsættes inden for de frister, der er fastsat i forordningens artikel 21, stk. 1, hvilket indebærer, at en anmodning om overtagelse under alle omstændigheder ikke må fremsættes senere end tre måneder efter indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse, uden at modtagelsen af et hit i Eurodac vil gøre det muligt at overskride denne frist.
- 68 Denne konklusion støttes af den sammenhæng, hvori forordningens artikel 21, stk. 1, indgår, og af formålene hermed, som skal tages i betragtning ved fortolkningen af denne bestemmelse.
- 69 Den frist, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, andet afsnit, finder således alene anvendelse i tilfælde af et hit med data registreret i Eurodac, jf. Eurodacforordningens artikel 14, dvs. med fingeraftryksoplysninger indsamlet i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse.
- 70 Det fremgår imidlertid af nr. 7 i del I i liste A i bilag II til forordning nr. 1560/2003, at et sådant hit udgør et bevis for ulovlig passage af en ydre grænse som omhandlet i kriteriet i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1. Et sådant hit udgør således i henhold til forordningens artikel 22, stk. 3, litra a), nr. i), et formelt bevis, som fastslår ansvaret, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte.
- 71 Modtagelsen af et hit fra Eurodac som nævnt i forordningens artikel 21, stk. 1, andet afsnit, kan således forenkle proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, i forhold til de tilfælde, hvor der ikke er modtaget et sådant hit.
- 72 Denne omstændighed kan således i givet fald berettige anvendelsen af en kortere frist end den frist på tre måneder, der er omhandlet i samme forordnings artikel 21, stk. 1, første afsnit, og ikke anvendelsen af en yderligere frist, som skal tilføjes denne frist.
- 73 Den fortolkning af Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, som er anført i denne doms præmis 67, er i øvrigt i overensstemmelse med målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som er nævnt i femte betragtning til denne forordning, for så vidt som den sikrer, at en anmodning om overtagelse ikke gyldigt kan fremsættes mere end tre måneder efter indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse.
- 74 Følgelig skal det fjerde spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, skal fortolkes således, at en anmodning om overtagelse ikke gyldigt kan fremsættes mere end tre måneder efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, selv hvis denne anmodning fremsættes mindre end to måneder efter modtagelsen af et hit i Eurodac i denne bestemmelses forstand.

Det femte spørgsmål

- 75 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at originalen af beviset for registrering som asylsøgende, en kopi af dette eller de væsentligste oplysninger herpå er fremsendt til forbundsstyrelsen, som er den myndighed, der i Tyskland er pålagt at gennemføre de forpligtelser, der

følger af Dublin III-forordningen, mere end tre måneder før fremsættelsen af en anmodning om overtagelse, mens den pågældende tredjelandsstatsborger har indgivet en formel asylansøgning mindre end tre måneder før fremsættelsen af denne anmodning.

- 76 Under disse omstændigheder bemærkes, at den forelæggende ret med sit femte spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om forordningens artikel 20, stk. 2, skal fortolkes således, at en ansøgning om international beskyttelse skal betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor et skriftligt dokument udstedt af en offentlig myndighed, som beviser, at en tredjelandsstatsborger har anmodet om international beskyttelse, er indgået til den myndighed, der er pålagt at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne forordning, og i givet fald når det alene er de væsentligste oplysninger på et sådant dokument, men ikke selve dokumentet eller en kopi heraf, der er indgået til denne myndighed, eller om en sådan ansøgning derimod først skal betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor der indgives en formel asylansøgning.
- 77 Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, bestemmer, at en ansøgning om international beskyttelse betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.
- 78 Eftersom et skriftligt dokument udstedt af myndighederne ikke kan betragtes som en formular indgivet af ansøgeren, er det for at besvare det femte spørgsmål således nødvendigt at afgøre, om et dokument som det i hovedsagen omhandlede kan udgøre »en af myndighederne udfærdiget rapport« i denne bestemmelses forstand.
- 79 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om de termer, som EU-lovgiver har anvendt, klart henviser til et skriftligt dokument udstedt af myndighederne, indeholder disse ikke nogen præcisering hvad angår den procedure, der skal have været fulgt ved udstedelsen af dette dokument, eller hvad angår de oplysninger, som det skal indeholde.
- 80 Det forholder sig ganske vist således, at termen »procès-verbal« eller en tilsvarende term i den tyske, spanske, franske, italienske, nederlandske eller rumænske sprogversion kan forekomme at forudsætte, at dokumentet nødvendigvis skal have en bestemt form.
- 81 Derimod indeholder den term, der er anvendt i andre sprogversioner, såsom den danske, engelske, kroatiske, litauiske og svenske version, for at beskrive det dokument, der skal udstedes af myndighederne i henhold til Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, ikke nogen klar indikation af, hvilken form dette dokument skal have.
- 82 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at de EU-retlige bestemmelser skal fortolkes og anvendes ensartet i lyset af de versioner, der er udfærdiget på alle EU-sprog (jf. i denne retning dom af 8.12.2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, præmis 31).
- 83 Der skal i øvrigt ved fortolkningen af første punktum i forordningens artikel 20, stk. 2, tages hensyn til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og formålene med forordningen.
- 84 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at det i denne bestemmelses andet punktum præciseres, at i tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt, hvilket dels synes at angive, at udfærdigelsen af rapporten i det væsentlige udgør en formalitet bestemt til at indsamle en tredjelandsstatsborgers hensigt til at anmode om international beskyttelse, dels at gennemførelsen heraf ikke skal udsættes.

- 85 Det fremgår for det andet af samme forordnings artikel 20, stk. 1, at proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes, så snart en ansøgning om international beskyttelse indgives for første gang i en medlemsstat.
- 86 De mekanismer, der er indført ved Dublin III-forordningen for at indsamle de nødvendige oplysninger i forbindelse med denne procedure, skal således anvendes efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse.
- 87 Forordningens artikel 4, stk. 1, bestemmer i øvrigt udtrykkeligt, at det er efter, at en sådan ansøgning er indgivet, at ansøgeren bl.a. skal informeres om kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat, afholdelse af en personlig samtale og muligheden for at afgive oplysninger til de kompetente myndigheder. På samme måde fremgår det af forordningens artikel 6, stk. 4, at der efter indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal træffes passende foranstaltninger til at identificere familiemedlemmer, søskende eller slægtninge til en uledsaget mindreårig på medlemsstaternes område, bl.a. med henblik på at anvende kriterierne i samme forordnings artikel 8 til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvis ansøgeren om international beskyttelse er en uledsaget mindreårig.
- 88 Det følger heraf, at den kompetente myndighed, for effektivt at kunne indlede proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, har behov for at blive informeret på en pålidelig måde om den omstændighed, at en tredjelandsstatsborger har ansøgt om international beskyttelse, uden at det er nødvendigt, at det skriftlige dokument, som er udarbejdet med henblik herpå, har en præcist defineret form, eller at det indeholder relevante supplerende oplysninger til anvendelse af de kriterier, der er fastsat i Dublin III-forordningen eller a fortiori til undersøgelsen af grundlaget for ansøgningen om international beskyttelse. Det er heller ikke nødvendigt på dette stadie i proceduren, at der allerede er afholdt en personlig samtale.
- 89 En undersøgelse af forarbejderne til forordning nr. 343/2003, hvis artikel 4, stk. 2, uden væsentlige ændringer blev gentaget i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, støtter denne vurdering.
- 90 Det fremgår således af begrundelsen for Kommissionens forslag (KOM(2001) 447 endelig), som førte til vedtagelsen af forordning nr. 343/2003, for det første, at en asylansøgning skal betragtes som indgivet, når asylansøgerens hensigt er bekræftet over for en kompetent myndighed, og for det andet, at denne forordnings artikel 4, stk. 2, er taget fra artikel 2 i afgørelse 1/97 af 9. september 1997 truffet af det udvalg, som er nedsat ved artikel 18 i Dublin-konventionen af 15. juni 1990, om visse bestemmelser til gennemførelse af konventionen (EFT 1997, L 281, s 1). Det præciseredes imidlertid i denne sidstnævnte artikels stk. 1, at en asylansøgning betragtes som indgivet »fra det tidspunkt, hvor et skriftligt bevis herfor – i form af en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne optaget rapport – foreligger for den pågældende medlemsstats myndigheder«.
- 91 For det tredje bemærkes, at effektiviteten af visse vigtige garantier tildelt ansøgere om international beskyttelse ville blive begrænset, hvis modtagelsen af et skriftligt dokument som det i hovedsagen omhandlede ikke var tilstrækkeligt for at markere indgivelsen af en ansøgning om international beskyttelse.
- 92 Hvis en sådan fortolkning skulle anlægges, ville det således ikke alene medføre, at gennemførelsen af foranstaltningerne til sikring af, at en uledsaget mindreårig bliver genforenet med sin familie, ville blive forsinket, men ligeledes, at varigheden af frihedsberøvelsen af en ansøger om international beskyttelse ville blive forlænget, for så vidt som den maksimale frist for frihedsberøvelse i afventning af indgivelse af en anmodning om overtagelse i overensstemmelse med Dublin III-forordningens artikel 28, stk. 3, beregnes fra indgivelsen af ansøgningen om international beskyttelse.

- 93 Dublin III-forordningen tildeler for det fjerde den første medlemsstat, hvori en ansøgning om international beskyttelse er indgivet, en særlig rolle. I henhold til denne forordnings artikel 20, stk. 5, er denne medlemsstat således i princippet forpligtet til at overtage ansøgeren, som befinder sig i en anden medlemsstat, så længe proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, ikke er afsluttet. Det er i forordningens artikel 3, stk. 2, i øvrigt fastsat, at hvis det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning kan afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.
- 94 Med henblik bl.a. på at sikre en effektiv anvendelse af disse bestemmelser fastsætter Eurodacforordningens artikel 9, stk. 1, at fingeraftryk af alle asylansøgere i princippet skal videregives til Eurodac-systemet senest 72 timer efter, at vedkommendes ansøgning om international beskyttelse som defineret i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, er indgivet.
- 95 Under disse omstændigheder at fastslå, at et dokument som det i hovedsagen omhandlede ikke udgør en »rapport« i denne bestemmelses forstand, ville i praksis gøre det muligt for tredjelandsstatsborger at forlade den medlemsstat, hvori de har ansøgt om international beskyttelse, og ansøge om denne beskyttelse på ny i en anden medlemsstat, uden at de af denne grund kunne overføres til den første medlemsstat, og uden at det ville være muligt at spore deres oprindelige ansøgning i Eurodac-systemet. En sådan situation ville kunne bringe Dublinsystemets funktionsmåde i alvorlig fare ved at rejse tvivl ved den særlige status, som Dublin III-forordningen tildeler den første medlemsstat, hvori en ansøgning om international beskyttelse er indgivet.
- 96 For det femte er den omstændighed, at det fastslås, at et dokument som det i hovedsagen omhandlede udgør en »rapport« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, i overensstemmelse med målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som er nævnt i femte betragtning til denne forordning, idet en sådan fortolkning sikrer, at proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, indledes så hurtigt som muligt, uden at blive forsinket som følge af gennemførelse af en formalitet, som ikke er nødvendig med henblik på procedurens gennemførelse. Dette formål ville derimod blive svækket, hvis datoen for påbegyndelsen af denne procedure alene afhang af den kompetente myndigheds valg, såsom en mødeindkaldelse med henblik på afholdelse af en personlig samtale.
- 97 Henset til samtlige ovenstående bemærkninger skal et skriftligt dokument som det i hovedsagen omhandlede, som er udstedt af en offentlig myndighed, og som beviser, at en tredjelandsstatsborger har ansøgt om international beskyttelse, betragtes som en »rapport« som omhandlet i forordningens artikel 20, stk. 2.
- 98 Henset til denne bestemmelses rolle i den ordning, der er indført ved den pågældende forordning og formålene hermed, således som de fremgår af ovenstående bemærkninger, skal fremsendelsen af de væsentligste oplysninger på et sådant dokument til den kompetente myndighed betragtes som en fremsendelse til denne myndighed af originalen eller en kopi af dette dokument. Denne fremsendelse er således tilstrækkelig til at fastslå, at en ansøgning om international beskyttelse kan betragtes som indgivet.
- 99 Det argument, som den tyske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt Kommissionen har fremført, hvorefter der først og fremmest skal tages hensyn til sondringen mellem »présentation« [indgivelse] og »introduction« [indgivelse] af en ansøgning om international beskyttelse, som fremgår af proceduredirektivets artikel 6, kan ikke ændre denne konklusion.
- 100 Uden at det er nødvendigt i nærværende sag at præcisere rækkevidden af denne sondring, skal det således først fastslås, at en undersøgelse af de termer, der i denne forbindelse er anvendt i de forskellige retsakter henhørende under det fælles europæiske asylsystem, ikke har gjort det muligt at drage nogen konklusion. Dublin III-forordningens artikel 18, stk. 1, henviser således i flere

sprogversioner vilkårligt til begreberne »introduction« og »présentation« af en ansøgning om international beskyttelse, mens der i andre sprogversioner udelukkende henvises til det ene eller det andet af disse to begreber. På samme måde anvender direktiv 2013/33 disse udtryk på forskellig måde i de forskellige sprogversioner af direktivets artikel 6, stk. 1, artikel 14, stk. 2, og artikel 17, stk. 1.

- 101 Selv om proceduredirektivets artikel 6, stk. 4, og Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, udviser væsentlige ligheder, forholder det sig ikke desto mindre således, at disse bestemmelser er forskellige, bl.a. for så vidt som den første bestemmelse alene fastsætter, at myndigheden skal behandle et dokument, hvis den er kompetent i henhold til national ret, og for så vidt som denne bestemmelse ikke kræver, at den af ansøgeren indgivne formular er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde. Proceduredirektivets artikel 6, stk. 4, fremstår i øvrigt som en undtagelse til den regel, der er fastsat i direktivets artikel 6, stk. 3, idet denne regel ikke har et sidestykke i Dublin III-forordningen.
- 102 Endelig indgår procedureforordningens artikel 6, stk. 4, og Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, i to forskellige procedurer, som har hver sine krav, og som er underlagt forskellige ordninger bl.a. hvad angår frister, således som det fremgår af proceduredirektivets artikel 31, stk. 3.
- 103 Henset til ovenstående bemærkninger skal det femte spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 20, stk. 2, skal fortolkes således, at en ansøgning om international beskyttelse skal betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor et skriftligt dokument udstedt af en offentlig myndighed, som beviser, at en tredjelandsstatsborger har anmodet om international beskyttelse, er indgået til den myndighed, der er pålagt at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne forordning, og i givet fald når det alene er de væsentligste oplysninger på et sådant dokument, men ikke selve dokumentet eller en kopi heraf, der er indgået til denne myndighed.

Det tredje og det sjette til det ottende spørgsmål

- 104 I betragtning af besvarelsen af de øvrige spørgsmål er det ufornuddent at besvare det tredje og det sjette til det ottende spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 105 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 27, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, sammenholdt med 19. betragtning til denne forordning, skal fortolkes således, at en ansøger om international beskyttelse – inden for rammerne af prøvelsen af en afgørelse om overførsel af den pågældende – kan påberåbe sig en fejlagtig anvendelse af det kriterium om ansvar for behandlingen af en ansøgning i tilfælde af ulovlig passage af en medlemsstats grænse, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 21, stk. 1.**

- 2) Artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en anmodning om overtagelse ikke gyldigt kan fremsættes mere end tre måneder efter, at ansøgningen om international beskyttelse er indgivet, selv hvis denne anmodning fremsættes mindre end to måneder efter modtagelsen af et hit i Eurodac i denne bestemmelses forstand.
- 3) Artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 604/2013 skal fortolkes således, at en ansøgning om international beskyttelse skal betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor et skriftligt dokument udstedt af en offentlig myndighed, som beviser, at en tredjelandstatsborger har anmodet om international beskyttelse, er indgået til den myndighed, der er pålagt at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne forordning, og i givet fald når det alene er de væsentligste oplysninger på et sådant dokument, men ikke selve dokumentet eller en kopi heraf, der er indgået til denne myndighed.

Underskrifter